

uberygtede, men der er ogsaa fordret paalidelige Vidnesbyrd, eller at det paa anden Maade fyldestgjørende skal være godtgjort, at den Paagjældende er i Besiddelse af Dydighed, og der er ydermere føjet til, at Tilladelsen meddeles under de nærmere Bestemmelser, der fastsættes af Justitsministeren. So mere Ministeren faar det i sin Magt at indføre Kontrolbestemmelser, maasse i Lighed med hvad der blev foreslaet af mig ifjor, maasse paa en anden Maade, desto mindre betænkelig maa Ministeren blive ved at meddele Bevilling, og end mere vil denne Mindrebetænelighed blive støttet ved § 4. Det er nemlig ogsaa Noget, der kan gjøres gjældende, at naar en Kvaksalver nu har faaet Tilladelse til at øve sin Virksomhed, er man i Virkeligheden berøvet Midlerne til at gjøre Strafsansvar gjældende imod ham for Forsømmelse og Feilgrib, idet der skal meget til, at den nu gjældende Straffelovgivnings Betingelser for Strafsansvar i saadanne Tilfælde kunne bringes tilstede. Naar man derimod faar § 4, da ligger ogsaa deri en Omstændighed, som kan gjøre det mindre betænkeligt for Ministeren at give Tilladelse til at øve Lægevirksomhed. Som sagt, jeg tror, at det ikke alene ved § 1 fjernes nogle af de væsentligste Uinter imod den bestaaende Tilstand, men at der ogsaa i § 3 findes Midler til at føre Udviklingen videre. Dette beder jeg de Herre vel at overveje for at se, om det dog ikke skulde være rettest at gjøre en Begyndelse med dette Lovforslag, og saa forberholde i alt Fald det Videre til Fremtiden. Der var iøvrigt en enkelt Bemærkning af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, som jeg her maa berøre. Det ærede Medlem mente nemlig, at man kunde gaa endnu videre i det andet Stykke af § 1, navnlig saaledes, at man kun straffebe for Kvaksalveri, naar de Paagjældende havde taget Betaling. Det ærede Medlem gjorde selv opmærksom paa, hvorledes det dog egentlig ikke var principrigtigt at knytte Skjelnemærket mellem den tilladelige og den utilladelige Udøvelse af Lægevirksomhed af Examinerede til det Moment, om den Bedkommende har taget Betaling eller ikke, og hvorledes man ved at knytte det til dette Moment let vilde kunne give det Udseende af, at man tog Hensyn til de examinerede Læger, idet man betragtede Sagen fra det Synspunkt, at der gjordes Indgrib i deres Fortjeneste, naar de Examinerede toge Penge for deres Virksomhed. Men der er en anden Betænelighed, der for mig er langt væsentligere end denne, og det er den, at, naar man ser Sagen fra det Synspunkt, som jeg maa anse for det afgjørende Synspunkt, nemlig fra Hensynet til Samfundet, da er det ganske ligegyldigt, om den Mand, der øver en fortsat Virksomhed, hvorved han tager Folk i Kur for forskellige Sygdomme, gjør det for at tjene Penge, eller fordi han tror, at han gæmner Menneskeheden; i begge Tilfælde kan hans Virksomhed være lige skadelig. Jeg tilstaar, at jeg selv tidligere har

udtalt mig som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, og man vil vistnok ved denne Sags tidligere Behandlinger kunne finde Udtalelser af mig i samme Retning trykte i Rigsdagstidenden. Naar jeg nu imidlertid er kommen til en anden Opfattelse, er dette grundet paa de Erfaringer, jeg imidlertid har havt Leilighed til at gjøre. Jeg tror, at det vil være urigtigt at unddrage den, der uden tilbørlig Dannelse og Studium udøve Lægevirksomhed uden at tage Betaling derfor, fra den Kontrol, som man af Hensyn til Samfundet anser det for rigtigt at underkaste andre uexaminerede Personer, der øve Lægevirksomhed. Jeg behøver flutteligen naturligvis ikke at sige, at det Moment, som blev paaberaabt af den ærede Taler, som sidst havde Ordet, at man ved at frigive Lægevirksomheden med de nærmere Indskrænkninger, som det ærede Medlem spjødte til, fyldestgjorde Tidsaanden, er et Argument, som ikke for mig kan være afgjørende. Naar jeg har den Opfattelse, at man ved at gaa den Vej, som det ærede Medlem anbefalede, vilde komme til at gjøre Samfundet Skade, vilde jeg anse det for at være en utilgivelig Feilhed af Justitsministeren, om han i den Henseende hjoede sig for den formentlige Tidsaand.

Berg: Jeg vil nødig forstyrre den skønne Harmoni, der er tilstede angaaende dette Lovforslag, men jeg vil dog for mit personlige Bedkommende; da jeg vel sagtens senere ikke vil komme til at befatte mig meget med denne Slags Sager, sige min Mening om Lovforslaget. Jeg kan ikke skjønne, at dette er et Fremskridt fra den nuværende Tilstand, der overhovedet er værd at tale om. Det fastsættes i første Linie, at det skal være forbudt at øve Lægepraxis for ikke examinerede Læger. Det er Hovedreglen, og det er det, vi have, og de Undtagelser, der fremkomme i § 3, ere belagte med saa mange Indskrænkninger, saa det vil hero paa en Række af Tilfældigheder og den vedkommende Ministers Opfattelse, hvorvidt disse Undtagelser skulde faae Noget at betyde og blive noget Andet, end hvad der allerede nu gjælder, saa at jeg ikke kan skjønne, at dette Thing, som har udtalt sig for Frihed paa dette Omraade, kan føle sig tilfreds med dette Lovforslag. Jeg vil antage, at Spørqsmaalet om, hvem man vil have til at kure paa sig og Sine, er Noget, man meget vel kan betro den enkelte myndige Mand eller Kvinde selv at afgjøre, og at det vil være i Samfundets og i den gode Sagkundskabs velforstaede Interesse at ordne Forholdet paa denne Maade. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at Thinget, i Stedet for være glad ved et Forslag af denne Natur, burde fastholde sit tidligere Standpunkt i Sagen, eller i alt Fald kun saaledes modificeret som et Forslag, der læstes i Bladene ved en tidligere Forhandling om denne Sag, som var affattet af Distriktslæge Gold i Fre-